

вода-тѣ на побожность-та, Христе Боже, изворе на нашій-а животъ.“

За тока на тойзи радостный день, когото, споредъ рѣчи-тѣ на утрѣнный-а канонъ, отъ една страна освѣтлава божественна-та свѣтлость на воскресеніе-то а отъ другъа страна благодать-та на утѣшителя Дѣха, та съ своѣ-тѣ двострѣжъ свѣтлость сжединава и два-та празника, — послѣ лю-тургійѣ носѣтъ са крестоу на вода, за да бы светена-та вода угасила побожнѣ-тѣ жедъ на Христіани-тѣ.

Въ двѣ-тѣ сетны недѣлы чете са евангеліе-то отъ Иоанна за Самаранкѣ-тѣ, на коуж-то са авилъ Христосъ, обѣшаваючи ѿ дѣховный изворъ, кой-то угасавъ жедъ-тѣ за всагда, и за слѣпый-а, комъ-то сичкій-а животъ вѣше ноцъ, но като повика сына Давидовъ, и, споредъ неговъ-тѣ рѣчи, като са оми въ силоамскѣ-тѣ банѣ, прогледа. Вѣра-та на тойзи слѣпецъ, че е отъ Бога оный, кой-то го исцѣри, осрами упорно-то невѣріе фарисейско. Като го испядихъ Фарисей-тѣ отъ соборъ-а си, попыта го Исхъсъ вѣрващъ ли ты сына вожіаго? а той отговори: „а кой е господи, да го вѣрвамъ?“ а Исхъсъ мѣ рече: „и видѣлъ си го, и кой-то говори съ тебе, той е,“ а той тогда рече: „вѣрвамъ Господи!“ Като са угледамъ на блаженнѣ-тѣ вѣрѣ на тойзи слѣпецъ, кой-то прогледа, да викамы и нѣе кѣмъ Христа Бога, кой-то е дѣховно слънце на правда-та, и кой-то, само като са допрѣ, просвѣти и откънъ и откътрѣ оновока, кой-то немаше